

חשבון עובר ושב

מאת פרנק שבת

יקיר יקיר לי

אם מישהו חושב שההכרזות היוצאות ממישרד ההוצר ומבנק ישראל מקורן באיוז חולשה של רגע, סליטת סה, או סתם קישקיש בקומקום, הרי שהוא טועה. זה בכלל לא המצב. במישרד ההוצר ובבנק ישראל מתנהלים דיונים קדחתניים אך יסודיים. כמו זה שהתנהל אחרי שנודע על עלייתו המסחררת של המרד האחרון.

נחלת בנימין

ב שבוע שעבר, כדיוק בעמוד הזה, כתבתי בתור בריחה — סאטירה פוליטית, יעני — קטע על נאום של אחד שנוסע עם אשתו וצדקה והילדים לבקר את ביתו שבהתנחלות יחופים, ליד רמאללה. הפואנטה של הסיפור היתה, שהוא נוסע כל הזמן ככבישים עוקפים, שתפקידם לעקוף ערים ערביות וכפרים ערביים; ובכלל, לראות מה שפחות ערבים בשביל איכות החיים שלו, של צדקה ושל הילדים. בריחה? מה בריחה! לא עברו יומיים מאז כתבתי מה שכתבתי, והנה מגיע אלי מי אם לא אדם קלר הבלתי-נמנע — האיש שקורא כל דבר ואחר-כך כותב אותו בקיצור על הקירות — ומביא לי פרוספקט מעניין מאוד, שהוציאה המועצה האזורית מטה בנימין.

השורות הראשונות בפרוספקט אומרות כך:

מרשים לעצמם להשתולל בצורה כזאת! כל מיספר פה במדינה הזאת חושב לעצמו שהוא איזה מיספר חזק, לוקח לעצמו כלי לשאול תוספת יוקר, קריהשתלמות, קריהפנסיה... משה מנדלבאום: וספרות מקצועית! עזרא סדן: בדיוק! וככה אנחנו מגיעים למיספר כמו 13.6% יורם ארידור: אני רוצה להזכיר לכם רבותיי — השאלה היא, מה עושים? יקיר פלסנר: ועזרא צורק: צריך להוריד למיספרים האלה את הראש! מה הם חושבים לעצמם? זאת הפקרות כאן? משה מנדלבאום: לא צריך להיפתס

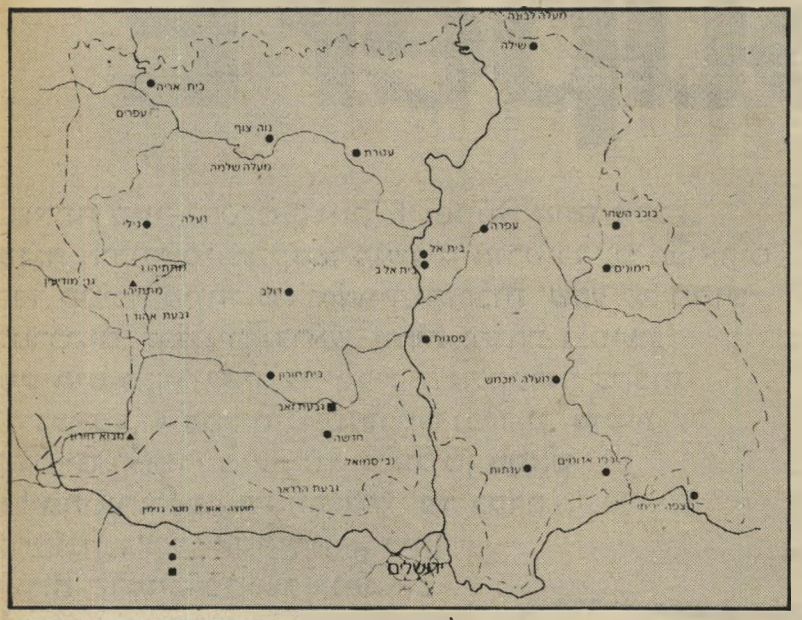
פלסנר: תוספת היוקר היא מכשיר רצחני

יועץ שר האוצר אומר: "תוספת היוקר מגינה טוטאלית על העובד וגורמת לאינפלציה הגבוהה"

□ "הסוציאליזם הוא אבי כל חטא" □

"עם ההסתדרות צריך ללכת בלהוריד יד"

אנו שמחים על התעניינותכם בישובינו ועל האפשרות שתבואו ותקחו חלק בבניינה ובחדושה של נחלת שבט בנימין. אנו מזמינים אתכם לבוא ולהתרשם ישירות וממראה העיניים, מהאוכלוסיה, מהבניין ומהיצירה. אבל העיקר זה לא חידוש נחלת שבט בנימין, אלא דבר אחר לגמרי, והוא המפה המצורפת של נחלת שבט בנימין באותו פרוספקט. במפה הזאת, המתארת בקווים כלליים את האיזור שמצפון לירושלים, מסומנים הכישים ונקודות הישוב.

נחלת שבט בנימין מחירי דירות

יום מיוחד במינו

ולמרות שכולם ירדו שזה יבוא יום אחד, היתה התדהמה מוחלטת. רמזים ראשונים למה שהתרחש היו כבר כמההורות-החדשות, בבוקר שלמחרת. היה משהו בקולם של השרים. משהו שבישר שהדברים אינם כתמול-שילשום.

אך היו אלה עיתוני הצהריים רווקא. שנתנו את הטון באותו יום. מעריב כתב: "מקורות בירושלים מעריכים: לא סוף פסוק". ואילו ידיעות אחרונות כתב פשוט: "מחר יהיה שינוי, אולי כבר היום!" אנשים הסתובבו ברחובות כמומומים. קשה היה לקנות משקה תוסס כלי להחליף כמה מילים על המאורע עם הקיסוקר. קשה היה לפתוח שיחת-טלפון בנושא אחר. וכך, שוב השתלטה על העם בישראל אותה רוח מופלאה המאפיינת אותנו בעיתות מצוקה אמיתיות. כאשר העם כולו מתלכד והופך מיקשה אחת, של אבטיחים עסיסיים, שכמו צברינו החמודים, הם ירוקים מכוזי וארומים מכפנים.

ראשון המגיבים היה, כמו במיקרים רבים, חבריהכנסת יהודה פרה. באותה תקופה התקדם יפה בניין הבית השלישי, והתחיל כבר באודישן לקביעת החוננים. פרה החליף כמה הלצות עם הכתב המשוועם של הרדיו ואחר-כך העביר את תגובתו. "מה שהתרחש", נמסר ברדיו בשמו של חבריהכנסת הליברלי, "הוא תוצאה של רוח-הנכאים שהשתלטה על העם בלי שום הצדקה, פשוט בלי שום הצדקה."

נו, ואז התחיל המבול הרגיל. חבריהכנסת רוני ("מיליוני") מילוא אמר, שידו הארוכה של סי-איי-אי היתה כמעל. "הח'כפרופסור יוסף רום טען, כי תושבי הצפון צריכים להקים "לובי", ומה שהתרחש אתמול הוא אות-אזהרה ברור. גם ח'כים מהאופוזיציה הגיבו. חבריהכנסת רענן נעים אמר שאין חוכמות: אם זה לא קורה בחזית, אז אין ספק שזה יקרה בעורף, וזה הרבה יותר גרוע. ואילו חבריהכנסת רב כן-מאיר, שאיטרטו היה ראש העירייה של תל-אביב, הודיע כי הוא כבר שלח שלושה תזכירים בעניין המחולל העגום לבסוף נאלץ גם שר-הביטחון להגיב. מה, היתה לו ברירה? והוא אמר רווקא דבר נכון, שמיים אחד אי-אפשר ללמוד דבר, והוא בטוח שתוך שבוע-שבועיים נשכח את האירוע הזה.

עכשיו, רר-יאגב, כשאני קורא כל מה שכתבתי עד הנה, אני שמתי לב שבכלל לא ציינתי מה היה כלי-כך מיוחד, לעזאול, באותו יום, 17.2.84, שהפעים כלי-כך את עם ישראל. נו, אז זה פשוט. זה היה היום הראשון מזה שנה וחצי, שבו שום חייל של צה"ל לא נהרג, ושום חייל צה"ל גם לא נפצע אפילו מפעילות חבלנית עוינת בלבנון.

כולם ירדו שזה יבוא יום אחד. כבר עברו כמה חודשים מאז הושג ההסכם עם לבנון, שהבטיח שלום, שלווה וגם שקט לנשים, לזקנים וגם לטף, בהר, בכיקעה וגם בעמק, על-פי דיבריהם של השרים שולץ, שמיר, וגם פתאל, שנאמרו בחאלדה, ביורדוק וגם בנתניה.

עזרא סדן: עם כל הכבוד, פרופסור פלסנר, זה לא נשמע לי בתור צעד כלכלי, מה שאמרת עכשיו.

יורם ארידור: מישהו שאל אותך משהו, עזרא? אני מבקש שלפחות תוכנו נשמור על תרבות הריון, ואיש לא יתערב בדברי רעהו. תמשיך, יקיר יקירי, תמשיך בבקשה.

יקיר פלסנר: ולעומתך, שאתה כליל השלמות, הדור במיצוות ושוב אני אומר: גאון ונדיב ואכזר, נצבים כוחות האופל: מארכס, אנגלס וירוחם משל!

משה מנדלבאום: שלושם ביחד? תרשה לי, עם כל הכבוד... **יורם ארידור:** תגדע אמרתי משהו על תרבות הריון, מושה: לך ליקיר להמשיך: **יקיר פלסנר:** אני חוזר: קארל מארכס, פרידריך אנגלס וירוחם משל! השילוש הטמא! קומוניזם, סוציאליזם ותוספת-יוקר!

יורם ארידור: טוב, אז מה אתה מציע? **יקיר פלסנר:** לחסל אותם! מייד! **עזרא סדן:** בקשר לשני הראשונים, נראה לי שיהיו קצת קשיים, אם אני לא טועה...

יקיר פלסנר: סתום את הפה או שנחסל גם אותי; אם הם מתו כבר, זה לא אומר שום חוסל! יש הברדל מהותי בין מוות ובין חיסול! אנחנו נחסל אותם; נכסח אותם; נערוף את ראשם: את מארכס, את אנגלס ואת משל! קבר-אחים נעשה להם: זאת השפה היחידה שהם מכינים!

יורם ארידור: זה נראה לי רווקא. או יש לנו כבר שני סעיפים בתוכנית הכלכלית החדשה. אלף — הזות הפסיק. בית — חיסול היסודות העוינים. הלאה, אבקש להמשיך.

יקיר פלסנר: מה זאת אומרת אתה מבקש להמשיך? אני רוצה לראות שמישהו ינסה לעצור אותי! הלאה, חברים! מה עם התעשיינים, שתוקעים לנו מקלות בגלגלים?

עזרא סדן: אולי נסרס אותם! הצווחות שלהם יישמעו הרבה פחות אמין כשהיה להם קול רקדוקי כזה, חי-חי-חי.

משה מנדלבאום: זאת אפשרות, בהחלט. **יקיר פלסנר:** זה בתור שלב ראשון. אחר-כך אפשר גם להוריד להם את הרגלים, ואולי אז הם ילמדו לקח.

יורם ארידור: נו, אני רואה שמתגנשת כבר תוכנית לא רעה, עם שלושה סעיפים עיקריים, עם ראשית, אחרית וסוף.

